

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E.G. i A.D.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 4 lipca 2024 r., I ACa 1673/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz E.G. i A.D.
kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się
niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o zapłatę i ustalenie z powództwa E.G. i A.D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał siedem przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sześć z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedna – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Żadna z przyczyn kasacyjnych wskazanych przez bank nie występuje w sprawie. Choć sformułowane na s. 4-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej (przyczyny kasacyjne 2-6) są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy je uznać za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany rozstrzygnięciem zawartym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy uznać za zbędne.

Uzupełniając należy dodać, że przyczyna oznaczona numerem pierwszym pozornie dotyczy kwestii nieobjętej zakresem ww. uchwały, to jest tego, które postanowienia charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanego do waluty

obcej są abuzywne; bank wyróżnił przy tym klauzulę kursową oraz klauzulę ryzyka walutowego. Rzecz jednak w tym, że w świetle wspomnianej uchwały rozróżnienie takie, nawet jeżeli *in abstracto* miałoby być uznane za zasadne także w przypadku spornej obecnie umowy, to nie ma znaczenia. Stan niezwiązania stron umową powoduje bowiem już sama tylko abuzywność klauzuli kursowej.

O zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy również przyczyna kasacyjna numer siedem, dotycząca chwili, od której bank pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz konsumenta świadczenia z tytułu świadczenia nienależnego spełnionego w wykonaniu umowy kredytu, która okazała się nieważna z uwagi na zawarte w niej postanowienia niedozwolone. Skarżący nawiązuje bowiem do koncepcji, zgodnie z którą znaczenie dla powstania lub wymagalności roszczenia konsumenta miałyby mieć pouczenia udzielane wierzycielowi w toku procesu przez sąd, względnie oświadczenia konsumenta. Koncepcja ta nie znajduje jednak uzasadnienia w prawie polskim, a ponadto została stanowczo odrzucona w orzecznictwie TSUE (zob. wyrok TSUE z 7 grudnia 2023 r., C-140/22).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]

